

ONTSNAPT

Margje Woodrow

Ontsnapt

Margje Woodrow

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Ontsnapt

Ik ben benieuwd. Hoewel ... eigenlijk ben ik er heel zeker van dat ze het zal doen. Als er iemand voorspelbaar is, dan is zij het wel. Daar heb ik geen observatie voor nodig.

Ik heb er zin in. Kan niet wachten. Het enige dat ik nu moet doen is scherp blijven. Wakker en alert. De schijn ophouden. Haar natuurlijk haar gang laten gaan. Voor even. En dan? Dan heb ik beet.

‘Echt, niemand merkt er iets van.’ Joy kijkt me smekend aan met haar felblauwe ogen. ‘Het enige wat ik vraag is mij te dekken. Stel dat Koenders en Boter een controlerondje maken. Kan ik me eerlijk gezegd niet voorstellen, want dat deden ze gisterenavond ook niet. Maar toch, als ze komen, dan lig ik gewoon zogenaamd in bad.’

‘En als dat midden in de nacht is?’

‘Dan zit ik op het toilet. En zeg je desnoods dat ik aan de schijterij ben.’

‘Hm, ik weet het niet, hoor.’ Ik pulk aan de paarse spreid die op ons tweepersoonsbed ligt. De hotelkamer lijkt per seconde benauwder te worden. Vanaf het moment dat ik de trap van het vliegtuig afdaalde, overviel de warmte me. Het is mijn eerste keer in Spanje. Ik ben überhaupt nooit verder geweest dan Nederland. Mijn ouders zijn niet zulke reizigers.

Joy trekt aan mijn arm. ‘Je doet het toch wel, hè? Please, ik ga dood als ik niet bij Matteo kan zijn. Tien maanden zonder hem was al de hel en ...’

‘Jaha, maar hoe weet je nou waar je moet zijn en hoe je er moet komen? Ik bedoel, Barcelona is geen Berkel-Enschot.’

‘We hebben bij de ingang van Parc Guell afgesproken. Je weet wel, waar we vandaag gewandeld hebben en die suffe opdracht moesten doen. Dat is met de metro nog geen tien minuten hiervandaan. Ik weet precies welke lijn ik moet hebben en waar ik moet overstappen. En van daaruit gaan we op zijn scooter naar het strand. Zie je ons al liggen? Onder de sterrenhemel met een cocktail en wat tapas. Romantischer kan toch niet?’ Joy kijkt me met puppyogen aan.

Twijfelend knip ik het bedlampje aan en uit. Ik wil geen spelbreker zijn. Maar haar plan vind ik helemaal niks. Liegen is niet mijn sterkste ding. Nooit geweest en mijn aanleg voor blozen verraadt me meteen. Stel dat er iets gebeurt? Matteo ken ik alleen van foto’s en een paar filmpjes. Hij lijkt me best oké, hoewel ik niet de indruk heb dat hij net zo hoteldebotel is op Nina als zij op hem. Soms moet ze dagen wachten op een reactie op al haar *love you* en *kusje, kusje* apps.

‘Gun je het me niet of zo? Is dat het?’ Haar stem klinkt scherp.

‘Nee, nee,’ antwoord ik vlug. ‘Doe normaal, zeg. Natuurlijk wel. Alleen ... waarom moet het per se ’s nachts? En waarom haalt hij je niet bij ons hotel op?’

‘Parc Guell is handiger voor hem. Hij woont daar om de hoek.’

Lekker egoïstisch, denk ik, maar in plaats van het hardop te zeggen, vraag ik: ‘En als jullie nou eens overdag afspreken? Morgen bijvoorbeeld, tijdens de rondleiding in de Sagrada Familia. Zeker weten dat Koenders en Boter weer helemaal opgaan in het Gaudi-verhaal van de gids en het beklimmen van die torens.’

Joy schudt wild haar hoofd. ‘Matteo moet werken.’

‘Werken?’ herhaal ik verbaasd. ‘Hij studeert toch?’

'Jaha, maar hij beunt af en toe bij in een strandtent.' Ze draait met haar ogen. 'Luister, Nina, hoe dan ook: ik ga. Deze kans laat ik niet schieten. Dus ...'

'Oké dan,' zeg ik met een zucht. 'Maar je moet me appen als je bij dat park bent én als Matteo er is.'

Joy vliegt me om mijn nek. 'Thanks. Je bent serieus de beste van mijn besty's. Dit ga ik mijn hele leven niet vergeten, echt!'

'Jajaja, belooft nou maar dat je morgenochtend fris en fruitig aan het ontbijt zit en dat je telefoon opgeladen is voordat je vertrekt.'

'Zweer ik, mama Nina. Ik zweer het op mijn eigen leven. Trouwens, nog één klein dingetje hè? Geen woord hierover tegen mijn broertje, hoor. Want Kevin grijpt elke kans om thuis te klikken ...'

'Natuurlijk. Ik zwijg als het graf, maar wel die telefoon ...'

'Opladen ja. Kijk ik stop hem nu in het contact. Spreken we nog een SOS-code af? Voor het geval ik een seriemoordenaar tegen het lijf loop?'

'Joy!'

'Sorry, haha, sorry. Grapje.'

Wel tien keer hebben we de gang gecheckt. Geen leraren? Irritant tweelingbroertje? Klasgenoten die niet te vertrouwen zijn? Bella bijvoorbeeld. De snitcher van de klas? 'Oké,' zeg ik. 'Het is veilig. Denk ik. Hoop ik. Hoe laat heb je precies met Matteo afgesproken?'

'Half twaalf,' antwoordt ze grijnzend en met haar handen vormt ze een hartje. 'Om half twaalf stroomt de liefde door de lucht van Barcelona.'

'Hier.' Ik druk haar mijn busje deodorant in haar handen. 'Neem mee.'

Even kijkt ze verbaasd. Alsof ik haar beschuldig van stinken. Ze ruikt zelfs aan haar oksel. Maar dan begint ze te lachen: 'O, nu snap ik het. Alternatieve pepperspray. Joh, is echt niet nodig. Ik kan rennen als een hert, dus ...'

'Toch heb ik liever dat je het meeneemt.' Mijn stem klinkt blijkbaar zo dwingend, want Joy knikt gehoorzaam en stopt de deo in haar tasje.

'En niet door die wijk met die anti-toeristenvlaggen gaan, want dan vraag je om problemen. Zelfde geldt voor al die smalle straatjes. 's Nachts lijkt het me daar niet echt heel fijn.'

Ze lacht. 'Zo hé, twee dagen hier en je bent al een Barcelona expert.'

'Niet, ik heb gewoon goed geluisterd tijdens die fietstocht.'

'Weet ik, schatje, maak je niet druk. Ik ga echt niet in mijn eentje gezellig door allemaal enge wijken wandelen. Nee, ik neem de kortste route naar mijn grote liefde en ik blijf gewoon de hele nacht zalig naast, op of onder hem liggen.'

Plotseling schrikken we allebei van een harde klop op onze deur.

De stem van Koenders.

Even weten we niet wat we moeten doen. Ons stil houden of toch juist opendoen?

'Ik verzin wel iets,' fluistert Joy dan. Ze springt van het bed, opent de deur en begroet hem alsof hij haar beste vriend is.

'Alles goed met de dames?' hoor ik hem vragen.

'Zeker, wilt u even binnenkomen? Nina en ik trokken namelijk net een flesje Sangria open. Misschien heeft u ook zin in een glaasje?'

'Pardon?'

'Grapje, meneer. We staan op het punt om te gaan slapen. We zijn helemaal kapot van al dat gewandel en gefiets. U niet?'

Heeft ze nou niet in de gaten dat ze te overdreven ratelt? Normaal gesproken zegt ze amper hallo tegen hem. Onze leraar beeldende vorming is apart, maar niet gek.

Koenders kale hoofd verschijnt om de hoek en hij kijkt me vriendelijk aan. 'Is dat zo? Nou, welterusten dan. Om half acht verwacht ik jullie beneden in de ontbijtzaal. Aangekleed en wel.'

'Gaat u nu ook slapen?' vraagt Joy. 'En meneer Boter ook?'

Stomkop, denk ik. Hoe doorzichtig kun je zijn?'

'Eh, ja, ik maak nog even mijn rondje af en dan duik ik inderdaad mijn bed in. Hoezo? Zijn er toch wilde plannen?'

'Jazeker,' antwoord ik snel. 'Eigenlijk willen Joy en ik ons in een Spaanse discotheek gaan bezatten.' Zoiets uit mijn mond, vat hij vast op als een grapje. Want ik sta bij de leraren bijna bekend als de heilige, brave Maria.

Daar gaat ze. In een te strak en te kort jurkje. Het schijnsel van de lantaarnpalen maakt haar bleke gezicht haast doorschijnend. Het getik van haar hakken komt boven het straatgeluid uit. Zelfs als er een auto ferm optrekt of als er op het terras iemand schaterlacht, hoor ik het nog: tik, tik, tik, tik. Mijn gehoor is altijd gespitst geweest op details.

Vanaf de overkant houd ik haar in de gaten. Wandel ik mee. In tegenstelling tot haar, maak ik amper geluid. Ja, mijn ademhaling zou te horen kunnen zijn. Zodra de adrenaline door mijn lijf stroomt, begin ik met mijn neus te snuiven. Voor nu maakt dat niet uit. Joy houdt zich net als altijd bezig met maar één ding: zichzelf.

Twintig minuten over twaalf. Om de minuut check ik mijn telefoon. Nog steeds geen app van Joy. Ik heb haar al tien keer gebeld en geappt. Geen reactie. Wat hadden we verdorie afgesproken? Ze is niet eens online en heeft mijn berichtjes niet gelezen. Gefrustreerd gooi ik mijn mobiel op de stoel naast me, schuif het gordijn opzij en staar door het raam naar buiten. Wat is er veel leven op straat. Terrasje zitten vol, verkeer door de straat alsof het overdag is en in het gebouw tegenover branden veel lichten. Zou de volle maan ervoor zorgen dat veel mensen nu nog klaarwakker zijn of is dit gewoon de gang van zaken in Barcelona?

Joy zit vast al bij Matteo achterop zijn scooter op weg naar het strand. Of ze liggen in dat Gaudi-park ergens in de bosjes te rollenbollen. Op zich verbaast het me niet dat ze mij compleet vergeet. Typisch iets voor Joy. Onbezonnen als altijd. Of is egoïstisch een beter woord? Een zeurend gevoel nestelt zich in mijn buik. Schrikbeelden dringen zich aan me op. Joy die vastgegrepen wordt. Joy die op de metrorails valt. Joy met bloed uit haar neus. Ik schud mijn hoofd en spreek mezelf toe. 'Kom op, niet zo idioot doen. Er is niks aan de hand.' Morgen krijg ik vast duizend keer sorry te horen, denk ik. En daarna een heel verslag van de nacht. Met als bewijs een zuigzoen in haar nek. Zo kwam ze afgelopen zomer terug van haar vakantie. Stapelverliefd en apetrots wijzend naar de roodpaarse afdruk.

Ik trek het gordijn dicht en kruip in bed. Minutenlang probeer ik allerlei houdingen uit. Draai van mijn zij op mijn buik. Trek mijn knieën omhoog, rol mezelf helemaal op en beland uiteindelijk op mijn rug. Luisterend naar de geluiden op straat en het gezoem van de airco bedenk ik wat ik nu in hemelsnaam moet doen.

Rusteloos sta ik op en voor de zekerheid prop ik onze kleren onder de sprei. Als twee worstjes, veinzend dat wij in bed liggen. Heus niet dat er nog iemand komt, maar je weet maar nooit.

Geen enkel teken van Joy. Het zeurende gevoel in mijn buik maakt plaats voor irritatie. Ze bekijkt het maar. Ik zal haar dekken als dat nodig is, voor haar liegen en dingen ontkennen, maar ze krijgt van mij morgenvroeg absoluut de volle laag. Nog voordat ze haar verse jus inschenkt of een broodje van het buffet pakt. Ze mag blij zijn dat ik geen zwijggeld vraag. Over geld gesproken, denk ik. Uit mijn portemonnee haal ik het briefgeld en stop het in mijn broekzak. Toen ik het ANWB-buideltasje van mijn moeder weigerde, drukte ze me op het hart dat ik persoonlijke spullen als pasjes en geld dicht op mijn lijf moest dragen. Ik vond het onzin, maar nu op een paar duizend kilometer afstand luister ik toch naar haar. Zeker nu ik midden in de nacht op pad ga.

De gang van het hotel lijkt door de zwakke verlichting op een benauwde tunnel waar ik het liefst zo snel mogelijk uit wil. Toch hou ik mijn pas in als ik halverwege achter een deur stemmen hoor. Wie zijn dat? Ik luister ingespannen en hoor Bella en Lisa. Volgens mij ook jongensstemmen. Ik lach. Is het Bella toch gelukt, denk ik. In het vliegtuig hoorde ik haar smoezen met Lisa over een feestje op hun kamer. Met Timo en Jasper. *Hear, hear,* fluisterde Joy toen nog. *Hebben wij eindelijk ook iets om haar erbij te lappen.*

Heel even overweeg ik om keihard op de deur te kloppen. Nee, niet doen. Dadelijk vraagt Bella nog of Joy en ik ook gezellig komen en dan sta ik met een mond vol tanden.

Neem ik de lift? Of is de trap veiliger? Ben ik trouwens op het scherpje te zien van de beveiliging? Of hangen er alleen in chiquere hotels camera's? Ik ontdek er zo gauw geen. Wacht. Daar in het hoekje op de grond zie ik iets. Naast de plantenbak. Nee, een camera wordt meestal aan het plafond bevestigd. Toch? Als ik dichterbij kom, zie ik wat het is. Een mobieltje. Ik buk en raap het op. Meteen verstijf ik. Een gouden glitterachterkantje. Precies dezelfde als Joy. Het scherpje licht op. Ja, hoor. Joy lacht me stralend toe. Wat stom. Is ze in haar haast haar telefoon verloren? Ze had dat ding toch in haar hand toen ze ging? Of niet? Ineens kan ik het me niet meer herinneren. Had ze haar zwarte tasje bij zich? Wel toch? Voor haar portemonnee, make up en o ja, de deo die ik haar meegaf.

Ik toets haar code in. Fout. Hoe kan dat? Vanmiddag was het deze. Ik moest met haar mobiel foto's maken bij de salamander in Parc Guell. Poserend op dat beest van mozaïek blèrde ze nog de code. Nog een keer: vijftien-nul-drie-tweeduizendtwee, haar geboortedatum. Code onjuist. Ik probeer het opnieuw. Shit. Vreemd. Heel erg vreemd. Wat is Matteo's geboortedatum? Joy vertelde me laatst nog dat hij jarig was. Ze had zelfs taart in huis gehaald om via Skype samen een stukje te eten. Vond ik nogal overdreven. We kregen er zelfs woorden over. Wanneer was dat? Een paar dagen na de laatste proefwerkperiode. Op een dinsdag was het. Ja, zeker weten, want op dinsdag gaan we altijd samen naar de manege. En die taart vertraagde de boel nogal.

Een minuut later heb ik uitgevogeld welke geboortedatum het moet zijn. Ongelooflijk. Het is 'm. Pfff. Maar ik kan die Matteo tenminste nu wel bellen. Ben ik weer gerustgesteld. Terwijl ik Matteo bij de contactpersonen vindt als *schatje*, besef ik ineens dat ik nog steeds op de gang sta. Koenders of Boter hoeft zijn kamer maar uit te komen en ik ben er natuurlijk gloeiend bij. Dan is mijn heilige, brave maria-reputatie naar de knoppen. Met de telefoon aan mijn oor, loop ik richting de lift. Schiet op, ga open. Het

duurt lang voordat ik Matteo aan de lijn krijg. Meteen vraag ik op mijn beste Engels naar Joy. Maar hij snapt me niet of hij heeft geen idee wie ik ben. *Dice me. Qué?* Hoor ik steeds. Dan verbreekt hij de verbinding. Als ik terugbel, neemt hij niet op. Ik spreek zijn voicemail in. *Hello Matteo, I am the best friend of Joy. Do you know where she is? Please, give me a call. I'm worried.*

Ik kan mezelf wel slaan. Of knijpen. Waarom heb ik me laten overhalen om aan haar idiote plan mee te werken? Zou ze verdwaald zijn? Omdat ze een verkeerde metrolijn heeft genomen? Die kans zit er dik in. En zonder telefoon kan ze niks. Hopelijk houdt ze een taxi aan. Ja, zo slim zal ze wel zijn. *Als ze niet beroofd is* denk ik er direct achteraan. *En dus geen geld heeft.* Shoot, wat moet ik nu doen? De leraren waarschuwen? Haar broertje? En dan de politie? Terwijl mijn hoofd volstroomt met piekergedachten, besef ik dat de lift nog niet in beweging is. Ik druk op de begane grond knop. Piepend en schokkerig zakt de oude lift naar beneden. Wat een traag ding! Ik heb snel frisse lucht nodig om na te denken. Zou ik Bella en Lisa toch in vertrouwen kunnen nemen? Ook al is Bella de roddelkoningin? Misschien voelt ze zich vereerd als ik haar om raad vraag. Ik schud mijn hoofd. Nee, dat is echt het laatste wat ik moet doen.

De liftdeuren schuiven open. Er is niemand te bekennen. Zelfs de balie is onbemand. Gelukkig kan ik gewoon door de hoofdingang. Ondanks dat het nog steeds broeierig is en de warmte me als een slaapzak omhult, ben ik blij dat ik buiten sta. Nadenken, Nina. Spreek nog een keer Matteo's voicemail in en stuur een berichtje. Hij is online. Ik zie aan de blauwe vinkjes dat hij mijn noodkreet heeft gelezen. Wat is dit? Een normaal vriendje reageert toch? Of spreekt de sukkel geen Engels?

Ineens voel ik dat ik begluurd word. Kippenvel trekt over mijn huid. Ik kijk links, rechts, voor en achter me. Er loopt een vrouw met een hondje voorbij. Aan de overkant van de straat zitten mensen voor hun huis. Een paar meter verderop wordt op het terras gedronken en gelachen. Er spelen zelfs nog kinderen op straat. Maar dat is het allemaal niet. Ik draai me om en kijk schuin omhoog naar de voorkant van ons hotel. Niks. Achter sommige gordijnen brandt licht. Staat daar iemand voor het raam? Ik knijp mijn ogen samen in een poging scherper te zien. Nee, ik verbeeld het me maar. Ik maak me onnodig druk. Met deze gedachte probeer ik me gerust te stellen. Het lukt niet. En zolang ik niks hoor van Joy of Matteo, blijf ik onrustig. Als ik Koenders en Boter erbij haal, dan hebben we de poppen aan het dansen. Op zijn minst moeten we de rest van de week op onze hotelkamer blijven en gaat er een telefoontje naar huis. Aan de reactie van mijn ouders wil ik helemaal niet denken. Die ontploffen al van een onvoldoende. 'En bedankt, Joy,' mopper ik. 'Dit zal ik mijn hele leven niet vergeten.' Met een loodzwaar gevoel in mijn benen loop ik terug het hotel in. Ik kan niet anders dan de leraren om hulp vragen. Want waar moet ik in godsnaam in mijn eentje mee beginnen?

Voordat ik op hun kamerdeur klop, haal ik diep adem. Ik repeteer mijn tekst. *Meneer, er is iets met Joy.* Nee. *Meneer, Joy is zo stom geweest om midden in de nacht ...* Voorzichtig klop ik drie keer. Geen reactie. Ik klop harder. En nog eens. Maar er gebeurt niks. Is dit wel het juiste kamernummer? Zijn ze er wel? Na een paar minuten proberen, zelfs met mijn vuisten, geef ik het op. Tranen prikken achter mijn ogen. Ik weet wat me te wachten staat. Of ik nu wil of niet. Het móet.

Op mijn eigen telefoon zoek ik uit welke metrolijn naar Parc Guell gaat. Iets in mij zegt dat ik daar moet beginnen. Mijn richtingsgevoel is waardeloos. Het kost me al moeite

om de dichtstbijzijnde metro-ingang te vinden. Durf ik het wel? Doodleuk midden in de nacht die trap afdalen? Daar waar het stikt van de zwervers en god weet alcoholisten en drugsdealers. Een rilling trekt via mijn rug naar mijn nek zodra ik één voet op de trap zet, het donkere hol in.

Ik ben nog niet vijf meter ondergronds of ik hoor 'Hola guappa' naast me. 'Qué passa?' Een oude man met nog oudere kleding en okergele tanden kijkt me grijnzend aan. Zijn stem klinkt alsof hij een kettingroker is. Hij steekt zijn hand uit en ik gruvel van zijn lange, vieze nagels. Maar zijn blik is vriendelijk. Dat vind ik nog het meest griezelig.

Ik versnel mijn pas en kijk een paar keer over mijn schouder. Als hij me maar niet volgt, denk ik met mijn adem hoog in mijn keel. Toch maan ik mezelf tot kalmte. Nu al hyperventileren slaat nergens op. God weet wat me nog te wachten staat. Vlug kruip ik onder het poortje door. Geen idee hoe en waar ik een kaartje moet kopen. Stilstaan vind ik nu ook te eng. Als ik in de metro gepakt word op zwartrijden, dan speel ik gewoon de onwetende toerist. Hier onder de grond lijkt het wel een doolhof. Rioollucht dringt mijn neus binnen. Op de grond liggen blikjes, papiertjes, tickets, peuken en overal platgedrukte kauwgom. Een smerig en benauwd gangenstelsel is het. Je zult hier maar moeten slapen. Ineens krijg ik spijt dat ik die zwerver genegeerd heb. Hij zei alleen maar vriendelijk gedag. Zal ik teruglopen om sorry te zeggen en hem vragen naar Joy? Op mijn telefoon staan zat foto's van haar. Nee, laat maar. Beter kan ik de metro instappen, zodat ik over een kwartier in dat verrekte park sta.

Het loopt allemaal gesmeerd. Precies volgens het boekje. Het is de ervaring die ervoor zorgt dat ik weet wat ik moet doen. Iemand beetnemen is het mooiste wat er is. Letterlijk en figuurlijk. Alleen die deodorant overviel me even. Mijn ogen branden en jeuken. Om mij heen hangt een weeïg en zoet luchtje. Ach, als dat alles is? Dat overleef ik heus wel. Ik heb immers al vaker met dit bijltje gehakt. Thuis en op school.

Oké, tijd voor meer actie. Wat zal ik eens verzinnen? Iets cryptisch? Of blijf ik lekker direct: precies zoals ik ben.

De metro dendert onder Barcelona door. Mijn blote benen plakken aan de stoel en ik sjaar aan de zoom van mijn spijkersshort. Naast mij zit een groep jongens. Van een jaar of twintig schat ik. Ze smoezen, lachen en gebaren naar mij. De kleinste van het stel komt tegenover me zitten. Als hij iets in het Spaans tegen me zegt, lachen ze nog harder. Vlug berg ik mijn telefoon in mijn tasje op en ik negeer hem door via het raam naar mijn eigen weerspiegeling te staren. Ik zie een blik die ik niet wil zien: nerveus en bang. Over zes haltes moet ik eruit. Vanmiddag was het ongeveer nog tien minuten lopen. Met name tegen de vele trappen zie ik op. De lucht in de metro is bedompt en smerig. Duizenden mensen hebben vandaag in deze cabine in en uitgeademd. Ongepoetste tanden, alcohol, koffie, knoflook, rottend tandvlees ... ineens ruik ik van alles tegelijk. Ik kokhals ervan. In plaats van deze gedachten te stoppen, beeld ik me ook nog in wie er allemaal voor mij op deze zitting zaten. Zweet, huidschilfers ... stop! Als ik zo doorga, dan ga ik echt over mijn nek.

Ik schrik van een hand op mijn been. De jongen kijkt me grijnzend aan terwijl zijn vrienden klappen en joelen. Ik duw tegen zijn hand, maar het lijkt wel een blok beton. Kriebels kruipen in mijn keel. Net als ik wil gillen, stopt de metro, springt de jongen op en

holt hij achter de groep aan naar buiten. Nog voordat ik kan ademen, merk ik dat mijn tasje weg is. Met mijn portemonnee en telefoon! Paniek en ongeloof: ik voel het tegelijk. Dit gebeurt niet. Dit is niet waar. Wat moet ik doen? De metro komt weer schokkerig in beweging. Wild zoek ik naar medestanders. Getuigen. Twee vrouwen van een jaar of dertig zijn druk met elkaar in gesprek, een oudere meneer is op zijn telefoon bezig. 'Hello? Sir? Can you help me? They've stolen my bag.' De man kijkt me met een moeilijk gezicht aan. Daarna haalt hij zijn schouders op. Tranen branden in mijn ogen. Hij verstaat me niet. Of het laat hem koud.

Ondanks de warmte en inspanning krijg ik het koud. Mijn benen tintelen van alle traptreden. Ik ben de enige die naar Parc Guell gaat. Logisch, want het park is alleen overdag tegen betaling toegankelijk. Hoe dichterbij ik kom, hoe minder mensen ik om me heen bespeur. Straks ben ik echt alleen. Vanaf een afstand zie ik de mozaïeken, golvende daken van de Gaudi-gebouwen in het maanlicht glinsteren. Ik zoek om me heen met de ijdele hoop Joy en Matteo te vinden. Mijn vingers glijden over de stenen muur die als omheining van het park dient.

Ineens hoor ik voetstappen. Geritsel. Vanachter de muur.

Ik deins achteruit van schrik. Als er naast me een prop papier met een steentje valt, schrik ik nog erger. Want dit briefje met het kriegelige handschrift is voor mij bedoeld.

YOUR FRIEND JOY IS WITH ME. (STILL ALIVE)

DO YOU WANT HER BACK?

PUT SO EURO IN THE SAND. RIGHT THERE WHERE YOU ARE STANDING.

DON'T STAY HERE. IF I GET THE MONEY, YOU'LL GET JOY IN THE MORNING.

Mijn hart klopt wild en ik moet het briefje een paar keer lezen. De Engelse taal is opeens abracadabra voor me.

Ik spring een paar keer in de lucht om over de muur heen te kunnen kijken. Het lukt niet. 'Wie ben jij stomme idioot?' Mijn stem klinkt schor en sterft weg. Ineens ben ik zo bang. Ik krijg klamme handen en tintelende wangen. Het zeurende gevoel in mijn buik was dus niet voor niets. Iemand heeft Joy. En als ik haar terug wil moet ik vijftig euro betalen. *Of je belt de politie* zegt een stemmetje in mijn hoofd. Maar zonder telefoon gaat dat niet.

Zou Matteo hier achter zitten? Is dit een grap? Ik kijk om me heen. Niemand. Er is werkelijk geen kip te zien. Dat is toch raar? Hoe zou ik het park in kunnen komen? De muur is te hoog en te glad om overheen te klimmen. Waarom wil ik dat eigenlijk? Ergens hoop ik dat Matteo en Joy nu tevoorschijn komen en heel hard *Gotcha* roepen. Maar die hoop is te onlogisch. Ik voel in mijn broekzak. Een briefje van vijftig heb ik wel. Wat ben ik blij dat ik naar mama geluisterd heb. Anders was ik nu al mijn geld kwijt geweest. Doe ik het of doe ik het niet? Alsof ik een keuze heb, denk ik. Want wat als dit een serieuze crimineel is die Joy iets aan wil doen? Of zo'n anti-toeristengroep die toeristen uit Barcelona wil verjagen met acties zoals deze? Zonder telefoon kan ik de politie niet bereiken. Vanmiddag stikte het hier juist van de beveiligers en agenten. En nu? Nu ben ik op mezelf aangewezen.

Even later graaf ik met mijn handen een kuiltje. Het zand is hard, moeilijk doorheen te komen. Mijn nagels breken af en door het schrapende geluid hoor ik niet wat er om me heen gebeurt. Voordat ik het briefje van vijftig in de grond stop, vouw ik het dubbel. Heel voorzichtig scheur ik in het midden een stukje eruit. In de vorm van een hartje. Net zoals ik vroeger voor kerst een lampion maakte. Naast me ligt een leeg, plastic flesje. Ik pak het en stop er het gevouwen geldbriefje in. Dan gooi ik het zand eroverheen en stamp het hard aan.

Ik had meer kunnen vragen. Als ik bereken hoeveel tijd deze actie me kost ... het is nóg minder dan ik per uur verdien. Ach, eigenlijk gaat het me daar helemaal niet om. Het is de kick. Af en toe wat spanning door mijn lijf jagen in mijn zuigend saaie bestaan.

De terugweg was hels. Weer die enge metro in vol creepy figuren, verkeerde lijn genomen zodat ik ergens bij Camp Nou en het Barcelona stadion belandde. Zweet parelt op mijn voorhoofd en niet omdat ik het warm heb.

Ik vervloek Joy en tegelijkertijd ben ik zo bang dat er iets ergs met haar is gebeurd. Hoe dan ook: ik ga nu Koenders en Boter uit hun bed trommelen. Als ze weer niet opendoen, dan bel ik ze vanuit mijn hotelkamer. De politie moet komen.

Goddank zat het pasje van onze kamer in mijn broekzak en kan ik naar binnen. Waar ligt dat mapje? Met reglementen en noodnummers van school? Ik storm op mijn koffer af en gooi alle kleren eruit.

Ineens hoor ik een harde zucht. Gekreun.

Mijn hart mist een paar slagen en mijn kaak verkramppt. O god, durf ik te kijken?

Weer een zucht. Geschuiif. Achter me. Of boven me?

Heel langzaam draai ik me om.

Er ligt iemand in ons bed. Aan mijn kant.

Het is te donker in de kamer. Ik zie alleen de contouren. Maar er ligt daar écht iemand.

O, lieve help!

Ik wil gillen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Weg, denk ik. Nu! Ik moet weg hier. In één beweging kom ik overeind. Mijn benen lijken van rubber en weigeren te rennen. Met mijn blik op het bed gericht, sluip ik naar de deur.

En dan hoor ik mijn naam.

Even denk ik dat ik flauwval. Gek word.

'Joy?' fluister ik. 'Joy?'

Als twee zombies schuiven we aan de ontbijttafel. Joy's ogen rood en dik, alsof ze gestoken is door een zwerm muggen. Alles is ze kwijt. Vanaf het moment dat ze het hotel uit wilde glippen. Het enige dat ze zich herinnert is een zachte doek op haar gezicht. Met een vieze, prikkelende geur. Daarna werd het zwart.

'Niks zeggen, hoor,' had ze gesmeekt. 'Echt niet doen! Mijn ouders vermoorden me als ze dit horen. Dan mag ik nooit meer ergens naartoe. Je mag mijn telefoon hebben en ik geef je vijftig euro, honderd zelfs als je wilt. Maar please, please, zeg er niks over. Ik ben toch helemaal oké? Alleen maar een beetje suf.' Ze sprak met dubbele tong.

Een uur lang was ik onverbiddelijk. Zeker toen Joy ook nog begon te jammeren over Matteo. 'Hij is vast heel kwaad dat ik niet kwam opdagen, want hij neemt niet eens zijn

telefoon op.'

'Wie zegt dat hij het niet was,' snauwde ik.

Joy schudde fel haar hoofd. 'O nee, Matteo is gek op mij. Zoiets zou hij nooit doen. Please Nina, laten we het geheim houden. Ik wil geen straf.'

Jammer dan, dacht ik.

Maar nu ik met moeite wat fruit naar binnenwerk en Koenders vraagt of ik lekker geslapen heb, weet ik het niet meer zo zeker.

'Ja, hoor,' antwoord ik met volle mond. 'U ook?'

'Als een baby, zo heerlijk,' lacht hij.

Ik kokhals bijna als ik zijn adem ruik. Wat een alcoholwalm! Zijn gezicht ziet vlekkerig en grauw. Als hij doorheeft dat ik hem aanstaar, schuift hij snel zijn stoel naar achteren. 'Zo, ik ga even een flinke bak koffie halen.'

Joy buigt zich naar me toe. 'Kevin komt eraan. Wil je alsje, alsjeblieft tegen hem wel je mond houden?'

Ik knik, maar niet van harte.

'Buenos días, zus, je krijgt de groeten van paps en mams.' Kevin gaat tegenover ons zitten, op Koenders plek. Hij wrijft zijn halflange, blonde haren en kijkt ons stralend aan. Alsof hij een ontzettend leuk nieuwtje vertelt.

'O, bedankt. Hadden ze verder nog iets?' Ze nipt quasi nonchalant aan haar glas verse jus.

Hij haalt zijn schouders op. 'Niet echt ... ze wilden weten of we ons wel goed gedroegen en zo.'

Joy verslikt zich. Al gauw rollen de tranen over haar wangen en loopt ze rood aan.

Ik klop zachtjes op haar rug.

'Trouwens,' gaat hij verder. 'Mama had mij voor vertrek nog wat extra geld gegeven. Zal ik jullie straks op het strand eens lekker trakteren op een ijskoud drankje?' Hij wappert met een briefje van vijftig. Als ik het hartje zie en hem aankijk, knipoogt hij. 'Mooi hè?'